

Verslag tweedaagse bijeenkomst, met de voorlopige naam "leven met verschillen"

Op initiatief van stichting OASE, is er een weekeind georganiseerd, in de hoop dat Nederland rijp is voor een netwerk, met de voorlopige naam "leven met verschillen".

Een netwerk waarbij mensen zich aan zullen sluiten die de gedachte en de hoop delen dat er in Nederland steeds meer oases voor kinderen, jonge opgroeiende mensen, zullen ontstaan.

Gebiedjes, waar kinderen zich op hun eigen vaak spelende en ontdekkende manier, in een natuurrijke omgeving kunnen ontwikkelen. Vaak, maar niet noodzakelijk, rondom de school.

Aan de eerste oproep, om deel te nemen aan een tweedaagse excursie in Rotterdam, hebben 25 mensen gehoor gegeven.

Het was prachtig weer, toen iedereen arriveerde bij de eerste tuin waar de excursie startte.

We werden ontvangen, met koffie en (keuze uit 4) heerlijke vlaaien, op het schooltuinencomplex de Enk.

Het was niet de eerste keer dat ik hier was. Steeds opnieuw ben ik erg onder de indruk van wat een aantal bezielde mensen op dit terrein voor elkaar heeft gekregen.

Rondgeleid door Gerrit Raaijmakers en Gerrie Lankhuizen, werden we in de gelegenheid gesteld de wereld vanuit een heel ander perspectief te bekijken.

In de brede rand van dit ~~twee~~^{0,4} hectare groot terrein, is gebruik gemaakt van allerlei, vooral natuurlijke, materialen. Hiermee zijn elementen gemaakt, die doorlopend de fantasie en speelbehoefte prikkelen. Tijdens de wandeling werd duidelijk dat dit niet alleen bij kinderen gebeurt. Als een groep volwassen kleuters, liepen we opgewonden achter Gerrit of Gerrie aan. Onderaardse hutten, tunnels van stro en takken, een hol in de composthoop, een beestjestuin vol fantasievolle ideeën. De tijd was veel te kort.

Na een meer dan voortreffelijke lunch op de Enk, trokken we verder, op weg naar het volgende onderdeel van het programma.

Het ene na het andere geweldige onderdeel kwam aan bod. Steeds waren er weer tuinen of elementen waar we allemaal van onder de indruk raakten. De gesprekken tussen de deelnemers onderling hielden dan ook niet meer op.

O.a. de tuin achter het buurthuis Punt 50, omschreven in Oase 3-2000, was het bezoek meer dan waard. In deze tuin, een speels ontwerp van Sigrun Lobst, zijn met heel veel oude stenen en bergen zand hoogteverschillen gemaakt. Met behulp van deze materialen is hier een organische, spannende speel en doetin ontstaan.

Het eiland Brienoord, een avontureneiland in de ware zin van het woord, bleek een prachtige gelegenheid om uit te waaien. Restanten van hutten, getuigen van de avonturenzin van kinderen. Meegenomen door Elma Duindam, maakten we een rondje dwars over het eiland, waarbij we kruipend door een écht moerasbos meanderden. Het was een geslaagde afsluiting van de eerste dag.

's Avonds in het Nivonhuis gingen de contacten gewoon door. We hadden elkaar ook zoveel te vertellen. Voor velen vormde het zoeken van een naam voor dit pasgeboren, inspirerende netwerk, voorlopig 'Leven Met Verschillen' genoemd, een onderwerp van gesprek. Naar een passende naam wordt overigens nog steeds gezocht, alhoewel er al hele goede suggesties zijn gedaan.

De volgende ochtend gingen we weer verder met onze tocht, langs hoopgevende oases, midden in de stedelijke omgeving van Rotterdam.

Ons eerste bezoek betrof een schoolplein, met daarin een aantal heel bijzondere speeltoestellen.

Opvallend was o.a. de 'tuin op poten'. Een object, tegelijkertijd kunstwerk en speelelement. Dat dit object daarnaast ook nog een tuin is, die in het lesprogramma van de school een belangrijk onderdeel vormt, dwong bij ons allemaal respect af. Voor het maken van de speelobjecten hebben

~~~~~&~~~~~ gebruik gemaakt van de monumentale bomen die ooit rond het plein hebben

Silvie Peter
Hogerzeil van Vliet

gestaan. Helaas moesten deze bomen voor nieuwbouw wijken. Het idee om ze in speeltoestellen een tweede leven te gunnen is natuurlijk geweldig.

Het moeilijke van dergelijke ideeën is dat je bij het maken van speeltoestellen en bij het inrichten van speelplaatsen (plaatsjes), te maken krijgt met de regelgeving van het 'Attractiebesluit'. Het Attractiebesluit is een artikel uit het staatsblad van 1996, dat speciaal is opgesteld om de veiligheid van speeltoestellen te garanderen. Een speciale commissie ziet op de handhaving van dit artikel toe. Bijtijds overleg met de keuringscommissie, kan helpen voorkomen dat het noodzakelijk is om speeltoestellen of speelgelegenheden weer af te moeten breken omdat de commissie het speeltoestel of element afkeurt.

Na dit bezoek reden we verder naar basisschool De Margriet, midden in de wijk Blijdorp. Hier genoten we van de lunch zittend op de rand van de zandbak en op diverse stammetjes die op het schoolterrein lagen. Het was fantastisch weer en al rustend en gerietend, zagen we hoe heerlijk de aanwezige kinderen in de groene, heesterrijke rand van de speelplaats aan het spelen waren. Met heel simpel materiaal, hebben de kinderen hier, samen met ouders, plekjes gecreëerd, die uitnodigend zijn om op ontdekking te gaan, te spelen of te mijmeren. Een wigwam van takken, een grasbank, blaadjes op een hoop, allemaal kleinschalige onderdelen uit elementaire materialen opgebouwd.

In de nabije toekomst zal ook de voorkant van deze school omgevoerd worden tot natuur (speel)-tuin, met diverse spannende elementen.

Na weer een dag vol inspirerende voorbeelden, kwamen we als laatste onderdeel van deze tweedaagse excursie bij speeltuin De Botte Spijker, het thuishoort van Matthijs de Groot. Vol bewondering heb ik hier ervaren dat het mogelijk is om midden in een zogenaamde probleemwijk, de tomeloze energie van jonge mensen, opbouwend te laten zijn in plaats van ondermijnend. Het thematische huttendorp, wat door de creativiteit van vele jongeren, in samenwerking met het team van De Botte Spijker is ontstaan, is wonderschoon. Ontroerd heb ik daar rondgelopen. De geconcentreerdheid, waarmee de aanwezige jongens aan het werk waren, staat haaks op het beeld van vernielende straatschoffies wat wij (ik ben ook een stadsbewoner) vaak van deze jongeren hebben.

Ondertussen wordt er intensief aan uitbreidingsplannen voor dit terrein gewerkt. Door te durven geloven in dromen, in weerwil van altijd weer dezelfde tegenwerking, hebben ook hier fantastische ideeën een kans gekregen. (Misschien wil Matthijs hier nog wel wat over schrijven) Respect en bewondering. Dat heb ik vaak gevoeld in dit weekeind. Bewondering voor de vaak fantasierijke ideeën die aan de natuurrijke oases ten grondslag lagen. Respect vooral voor het doorzettingsvermogen van de, vaak vrijwillige, betrokken mensen. Uit de verhalen bleek maar al te vaak dat er, zeker in het begin, bij de ideevorming, veel tegenwerking is. Killerargumenten wordt dit door een Duitse collega, Reinhard Witt, genoemd.

We hebben in deze twee dagen zoveel gezien. Zoveel voorbeelden die er van getuigen dat we de moed niet op moet geven. In tegendeel, ik heb gemerkt dat de tijd rijp is voor een tegenbeweging. Een netwerk van mensen met hetzelfde doel. Een wereld waarin kinderen de ruimte krijgen om zich spelend te kunnen ontwikkelen tot gelukkige en volwaardige mensen. Durven geloven in je droom of overtuiging. Dat blijkt vruchten af te werpen.

De tweedaagse bijeenkomst was niet alleen erg inspirerend. Het blijkt ook heel ondersteunend te zijn, om te weten en te horen, dat er overal mensen bezig zijn met dezelfde bezielde hoop op een mooiere wereld.

Marleen van Tilburg

oktober 2001